

befordringsmiddel. Bestemmelserne tager sigte på de undtagelsestilfælde, hvor kupering har fundet sted af lægelige ensyn.

Forsåvidt angår kupering af hunde, indeholder den svenske lov ubetinget forbud imod ørekuperinger, medens halekuperinger er tilladt, dog således, at såfremt indgrebet sker, når dyret er mere end 2 måneder gammelt, skal det foretages af en dyrlæge. Den norske lov hjemler fastsættelse af regler om kupering af hale og øre på andre dyr end heste ved kongelig anordning.

Medens halekupering udført på ganske små hunde må formenten ikke at medføre alvorlige smerter og varig gene, er ørekupering et smertefuldt indgreb, der tillige ofte er forbundet med en langvarig efterbehandling. Uden kyndigt tilsyn vil et sådant indgreb let kompliceres ved tilstødende lidelser.

Lovforslaget tilsigter derfor at foreslå et almindeligt forbud imod ørekupering ved andre end dyrlæger, hvorimod der tillades halekupering på mindre hunde, når det foregår under betryggende forhold.

Af praktiske grunde foreslås det i lovforslaget, at straffebestemmelserne påny optages i selve dyreværnsloven, hvilket medfører en ophævelse af straffelovens § 196.

For almindeligt dyrplageri foreslås den hidtidige strafferegulering, der varierer fra den laveste grad af bøde (4 kr.), jfr. straffelovens § 51, stk. 3, til fængsel indtil 11 måneder, i det væsentlige bibeholdt. For mishandling foreslås straffen skærpet til at være fængsel normalt i indtil 1 år, i gentagelsestilfælde 2 år. Minimumsstraffen for mishandling vil derefter være fængsel i 30 dage, jfr. straffelovens § 33, og de lavere straffearter (bøde eller hæfte) vil ikke kunne anvendes.

Når straffen således foreslås skærpet for mishandling, skyldes det, at forslagsstillerne mener, at dette at mishandle værgeløse dyr er en så modbydelig handling, at der fra samfundets side bør reageres stærkere deroverfor, end de nugældende straffebestemmelser muliggør, ligesom det også må forventes, at en sådan skærpelse vil have præventiv betydning.

Ændringen til § 4, stk. 2, sidste punktum, tilsigter i det væsentlige at bevare den nugældende strafferamme for de i § 4 i loven af 17. maj 1916 omhandlede forhold.

Loven af 1916 indeholder hjemmel til at frakende den, der har gjort sig skyldig i grov mishandling overfor dyr, retten til at udføre slagtning.

Forslagsstillerne anser det for ønskeligt at kunne forhindre personer, der gentagne gange gør sig skyldig i mishandling, fra i det hele eller i vidt omfang at beskæftige sig med dyr. Der foreslås derfor, at frakendelse for sådanne per-